

AZ ÁLDÁS ÉS AZ ÁTOK HITE

2008. augusztus 03.

Budai Ákos és Máté keresztelője

Indulás a gyülekezeti hétre

LEKCIÓ: APCSEL 23, 12-22

TEXTUS: 5MÓZ 11, 26-28

Imádkozzunk!

Urunk!

Köszönjük neked ezt a szép napot! Köszönjük, hogy együtt lehetünk! Úgy jöhettünk el hozzád, hogy tele várákozással, akik örömnüpet ülnek, keresztelnek, akik családos hétre megyünk. Urunk, köszönjük Neked, hogy mindez lehetséges, és mindez előtted történhet. Közösségünk lehet veled és egymással. Sokféleképpen jöttünk. Van, aki tele szorongással, van, aki örömmel, van, aki gyásszal, sokféleképpen, de tudjuk azt Urunk, hogy nálad találhatunk választ kérdéseinkre. Nálad kaphatunk biztatást. Nálad kaphatunk vigaszt. Ha kedves ez neked Urunk, jöjj, add meg ezt nekünk. Ajándékozz meg bennünket önmagaddal. Hadd figyeljünk úgy az ígére, hogy az nekünk szól, hogy az nekünk szólhasson és útravalót kaphassunk.

Ámen.

165. dicséret 6. versének éneklése

Textus: 5Móz 11, 26-28

Így hétről hétre Pál apostol életét tanulmányozva itt a Cselekedetek könyvéből, én megmondom őszintén, nekem először rendkívül különösnek tűnt, hogy Lukács miért pazarol ennyi papiruszt - ami méreg drága volt akkor - meg tintát ilyen részletekbe menően arra, hogy Pál pere, elítélése, ilyen mindenféle cselszövések hogyan történnek? Nyáron olvastam egy könyvet – most volt időm rá – s akkor lett világos ennek a könyvnek a kapcsán számomra az, hogy milyen érdekes párhuzamok vannak Pál apostol élete és Jézus élete között. Hogy milyen különös az a szinte egymás mellett haladó két élettörténet, még ha időben elcsúsztatva is, amelyben az lesz látható, hogy bizony, a keresztyén ember olykor-olykor nem menekülhet el annak a küldetésnek a következménye elől, mint Pál apostol egy helyen, mikor Timóteusnak írja a levelét – ez majd a gyülekezeti héten is elő fog kerülni – így fogalmaz: 2Tim 3, 12.

Ezt élte meg Pál apostol. Egy bizonyos tekintetben, legyünk őszinték és legyünk igeszerűek önmagunkhoz is, ez az a küldetés, amit valamilyen mértékben nekünk is be kell tölteni. Ma nem kell meghalni a hitért. Ma nem kell olyan értelemben állást elvesztenünk, mint akár csak néhány évtizeddel ezelőtt, de bizony, akik hitre jutnak, akik számára komoly lesz Jézus Krisztus üzenete, bizonyos tekintetben a saját maguk élettörténetére vonatkozólag sokszor nagyon hasonló dolgokat élnek meg. Bizony hátratételt szenvednek, bizony a családban kiközösítésre kerülnek, bizony a munkahelyen, baráti körben neveltség tárgyává lesznek. Pál apostolnak ez jutott, másoknak más.

Ebben a történetben 40 farizeus kötelezi el magát, hogy addig nem esznek és nem isznak, amíg Pált meg nem ölik. Hát, hogyha ez tényleg így van, akkor ezek még mindig ott kókadnak valahol, ahol ezt a fogadást tették. De ami ennek a történetnek mélyebb üzenete és kérdése, hogy vajon mi van az áldás és vajon mi van az átok mögött? Mert hogy mind az áldás és mind az átok hihetetlen dilemma.

Vajon mit jelent az áldás és mit jelent az átok Jézus Krisztus keresztségében? Mit jelent itt, ebben a történetben, Pál perében? És mit jelent a te életedben? Te hogyan jöttél ma el? Mi volt az a legfontosabb gondolat, amivel ma ide beléptél? Mi volt az a legnagyobb dilemma, probléma vagy öröm, amivel elindultál otthonról? Mit jelent a te életedben az, hogy áldás alatt vagy, vagy éppen mintha áldatlan élethelyzetből jönnél?

Igénk első üzenete nagyon röviden úgy fogalmazható meg:

Az áldás és átok dilemma.

Bizony dilemma, mert hogyha végiggondoljuk életünk nagy döntéseit, nagy sorsfordulóit, én azt gondolom, valamennyiünk közös tapasztalata, hogy a döntéseinkben nem mindig az áldást választjuk. Olykor nem tudatosan, máskor pedig úgy, hogy világosan látjuk tetteink következményeit. Akár a saját életünkön, akár a nemzetünk történelmén vagy az emberiség történelmén végigtekintünk, én azt gondolom, közös gondolatunk lehet, hogy gyakorlatilag mindenhez hihetetlenül könnyű hozzászokni. Ma egy olyan időben élünk, amikor nagyon sokan élnek meg, hogy egy kicsit a pénztárcájukat szorosabbra kell állítani. És milyen sokszor hangzik el beszélgetésekben, olyan könnyű hozzászokni ahhoz, amilyen körülmények között élünk, és milyen nehéz ebben a mostani időszakban csak egy picivel is hátrébb lépni. Máskor meg döbbenet vehetjük észre, hogy mennyire megszokottá válhat az igénytelenség áldatlansága is.

Az áldáshoz és az átokhoz egyaránt nagyon könnyű hozzászokni. És így van ez a hitéletben is. Jártam olyan istentiszteleti helyeken, templomokban, ahol először csak valamelyik kis hajójába, nyilván nem ekkora templomokról beszélek, először bekerült egy régi szekrény, amit nem használtak. Aztán a szekrénybe a nem használt iratok, aztán a szekrény köré mindenféle székek, aztán, hogy ne legyen olyan csúnya, hát ezzel a szép okkersárga függönnyel, ami a krakkói gyors hangulatát idézi, szépen eltakarták. Aztán néha kihullott belőle valami ott az istentisztelet mögül. Igen, bizony a hitéletben is így van. Még az igénytelenséghez is hozzálehet szokni személyes életünkben is, gyülekezeti életünkben is, és nagy tragédia ez. Nagy tragédia, hogyha az embernek nincs szeme, nincs hite, nincs látása, hogy különbséget tegyen áldás és átok között.

Vajon mi jellemzi a mi életünket? Vajon ha valaki őszintén és objektívan képes lenne nekünk elmondani mi látható a te életeden, a mindennapjaiban, amit annyian látnak meg azon is, amit senki más nem. Azokon a belső utakon, amit te jársz, talán éppen mostanában. Vajon mi jellemzi a te életedet? Áldás vagy átok? Vajon látjuk-e a különbséget? Vagy mi is úgy vagyunk talán, mint ez a 40 farizeus; olyan könnyen hozzászokottá válik akár mind a kettő is: „Nézd, én ma áldást és átkot adok elétek.”

De micsoda is az áldás? És micsoda az átok? Vajon ezen a mai délelőttön az én hangommal ez az igehirdetés nektek áldás-e? De hát ti választottátok, a ti döntésetek, a következmény is a tietek.

Az átok gondolata legelőször a Biblia legelső lapjain fordul elő. Ismerjük a bűneset történetét. Így fogalmaz a Szentírás: 1Móz 3, 14-17.

Én nem akarok sok mindent erről a jól ismert ígéről mondani, csak egyetlen gondolatot.

Vajon meghallottuk-e belőle, hogy az Isten nem átkozta meg az embert? De! Az ember döntésének következménye bizony rajta marad. Ez nagyon nagy különbség. És érdemes lenne azokban a kérdésekben, amikor mi az áldást és az átkot látjuk, ezt az egyetlen bibliai gondolatot mindig hozzágondolni. Mert a döntéseink, az Isten mellett vagy az Istennel szembeni döntéseink bizony mindig a saját életünkön maradna. De vajon nem ezt éljük-e nap, mint nap meg? Vajon nem azt éljük-e meg, hogy bizony az életünkben azok a terhek, és azok az örömek, amiket hordozunk, saját döntéseink következménye? „Íme, ma elétek adom az áldást és az átkot.” Milyen nagy ajándék, hogy van ilyen bibliai ígérés. Milyen nagy ajándék, hogy van egy bibliai vers, egy nagyon erős mondat, egy nagyon erős gondolat, amely felnyitja a szemünket erre.

Az áldás és az átok választása rendkívül nagy dilemma. Nagyon kevés olyan dolog van az életünkben és a Bibliában, ami nem relativizálható. Ilyen például a gyermekáldás. A keresztelés és a névadó között az a különbség, hogy a keresztelésben a szülők, akik szeretik ezt a kicsi gyermeket, - itt most ezt a kettőt – azok szeretnék beemelni Isten áldásába őket. Olyan különös ez. Olyan, mint amikor talán Te is Gabi – nem tudom, miben alszanak a törpék -, de talán van otthon egy bölcsőtök, - tévedtem? – de ha lenne, akkor milyen nagy ajándék lenne visszaadni azokat a múltó pillanatok, amit az anyaméhben éltek ezek a gyerekek. Mert az Isten áldása valahogy ilyen, amikor az embert az Isten úgy öleli körbe, mintha saját édesanyja hasában lenne, mintha legbiztonságosabb, legmeghittebb pillanatokot élné meg.

Emlékszem arra a beszélgetésre, amit nem fogok most itt a gyülekezet előtt részletesen kitérgetni, de amikor készültetek erre a nagy öröme, és ennek az áldására, s ennek a nagy dilemmáira, mert az áldás is dilemma, és az átok is dilemma. Olyan jó volt azt meglátni, hogy szabad volt az Isten felé fordulni, szabad volt tőle bölcsességet, világos útmutatást kérni, és szabad volt arra gondolni, hogy majd ebben a pillanatban is tőletek kérhetjük azt a többletet, amit az élő Istentől várunk.

Mert nagyon sokan élnek ma is, akik a keresztség többletét várják, de Isten nélkül. Akiknek általában az ajándék kell, de az ajándékozó nem. Ez a mi korunk, talán minden eddiginél komolyabban bizonyítja, hogy azok az emberek, sajnos, akik elutasítják az Istent, elutasítják az Isten ajándékát is. Nem lehet az ajándékozó nélkül az ajándékot elfogadni. És milyen érdekes, hogy bár a gyermekáldás nem relativizálható, ma mégis relatív lett. Ma a gyermek már nem áldás. Legjobb esetben állapot, de inkább teher. Így mondjuk. Olyan sokatmondóak a mi szavaink. Különös egy idős asszonnyal való beszélgetés, amikor évtizedek múlva összeomlik, összeroskad életének nagy terhei alatt fiatalkori félrelépéséről beszél, s az ő döntésének következményéről, ami áldás is lehetett volna, de átok lett belőle, és azt mondta: „Gyilkosságot követtem el.” Igen, gyilkosságot követett el. Mert valamit, amit Isten áldásként akart, ő azt bizony eldobta.

Milyen különös ez. Ahogy a ti döntésetek áldás lett, az ő ugyanolyan döntése átokká formálódott. Mind a kettő dilemma.

Egyszer valaki egy különös gondolatot mondott: „Mi magyarok eldobtuk magunktól a születés csodájának áldását, és Isten odaadta a cigányoknak...”

Nekem nagyon bizarrnak tűnt. De gondoljuk csak végig ezt. Vajon az áldás és az átok nem jelenik-e meg generációkon keresztül? Nem jelenik-e nemzedékek életében, országok életében, gyülekezetek életében?

„Íme, ma elétek adom az áldást és az átkot.”

Bizony olyanok vagyunk olykor-olykor, akik annyira eltompulunk, viszonylagossá válnak a határok. Ma is vannak olyan emberek, úgy, mint Pál apostol korában ez a 40, akik átok alatt akarnak áldáshoz jutni. Különös, ahogyan Jézus egy helyen így fogalmaz János evangéliumában (Jn 8, 34):

„Bizony, bizony, mondom néktek, hogy aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája”. – Szó szerint rabszolgája.

Olyan sok élettörténetet hallottam, ismertem fel, közelről, belülről, kívülről, amikor jó szándékú, de tisztességtelen döntés következménye, az újabb tisztességtelen és egyre tisztességtelenebb döntések sorozata lett, amikor az ember átok alatt akar áldással jutni. Nem azért, mert gonosz lenne, nem azért, mert rossz szándékú lenne, hanem megtompultak az ő szemei, és nem tudja ma már a különbséget az áldás és az átok között.

Vajon ez a 40 embernek az esküje áldás vagy átok? Mert ami az egyik ember életében áldás lehet, bizony a másik ember életében lehet átok is. Rengeteg ilyen áldatlan helyzet van.

Egy ember, aki szervcserére készült, transzplantációra, ő mondta el egyszer a hihetetlen dilemmáját. Az, hogy nekem életem lehessen, ez annak a függvénye, hogy valaki meghal-e. Mi az áldás? Mi az átok? Hogyha végiggondoljuk, minden áldásban ott van az átok dilemmája, és minden átokban ott van az elveszített áldás is.

De nem csak dilemma **az áldás és az átok**, hanem ahogy igénk második gondolatában láthatjuk, **kényszerítő erő** is.

A kérdést bonyolítja az, hogy nincs köztes út. Gondoljuk csak végig. Nincs olyan köztes út, ami az áldás és az átok között lenne. Ha visszagondolunk az életünk történetére, visszagondolunk az egészen fontos életszakaszokra, azt mondjuk, hogy bizony ez egy áldásos élethelyzet volt. Nincs köztes út. Ilyenkor az ember azt éli meg, hogy valójában az élete vagy áldásos vagy áldatlan. Vagy az történik, hogy valami különösen jó dolgok történnek az életünkben, vagy az történik, hogy hihetetlen áldatlan állapotokat élünk át. Nincs is szavunk arra, mit jelent az az életszakasz, amikor nem is áldásos és nem is áldatlan. Vagy ilyen, vagy olyan. A közömbösség jutott talán az eszembe, de a közömbösség a legáldatlanabb élethelyzet, ami létezik a világon. Éppen ezért van az, hogy az áldás nem azonos a sikerrel, és az áldatlanság nem azonos a sikertelenséggel. Rengeteg olyan ember van, aki ebben a sikerhajhász életben óriási sikereket tölt be, és minden eddiginél áldatlanabb életet él. Ráadásul, amit választunk, amit belekényszerülünk. Áldás és átok útján ezt örökségül hagyjuk utódainknak is. A szülők nagy dilemmája ez. Nekem is, és gondolom nektek is. Mi az, amit örökségül hagyunk majd nekik. Itt ebben a keresztségben, mi lesz a ti fogadalmatoknak a tartalma. És akik úgy vagytok itt, hogy már tettetek fogadalmat akár itt, akár máshol. Mi annak a többlete? Mi az, amit ti tovább hagytok a kicsikre, vagy ma már felnőtt nagyokra? Mi az, amiben újra láthatjuk saját bűneinket? És mi az, amiben szinte egészen biztos, mi voltunk azok, akik elrontottunk valamit visszafordíthatatlanul, tragikusan.

Rengeteg beszélgetésben kell megállni az embernek és rádöbbenie arra a valóságra, hogy egy-egy döntés, egy-egy életforma, amitől az illető éppen szabadulni akar, generációkon keresztül ott van a család életében. Áldás vagy átok? Választás vagy kényszerítő erő? Vajon nem ez-e az, ami meghatároz bennünket? Vajon nem a szülői öröksége az, amely sodor, lökdös előre, ha kedvezik, kedvező irányba, ha tragikus, tragikus irányba. Vajon van-e kivezető út? És ha igen, merre található? Vajon az áldás és az átok, amit ma megélünk, független tőled? Vagy a mi döntésünk?

Különös, ahogyan a második parancsolatban ez megfogalmazódik. Így fogalmaz Mózes könyvében a Szentírás (2Móz 20, 4-6):

„Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiakat is harmad-és negyedézig, ha gyűlölnék engem. De irgalmasan bánok ezeréig azokkal, akik szeretnek engem, és megtartják parancsolataimat.”

Hát bizony, még az Isten törvénye is ezt látszik alátámasztani. De mi van, ha ezt az ember nem ismeri? Mi van, ha úgy kezd el élni, úgy nő fel, úgy köt házasságot, úgy vállal gyermeket, aztán majd úgy lép ki az emberi élet sodrásából, hogy ezeket nem is ismerte? Mert ma már a vallásgyakorlást is tanulni kell. Hány olyan szülő él akár csak itt a környezetünkben, aki nemhogy nem tesz semmit azért, hogy azok, akiket neki növelni kellene, nevelni kellene, a hit dolgaiban is, ne sorvadjanak el, hanem még nem is ismeri a saját felelősségét, vajon mit jelent a saját családomban a hit áldásának a továbbadása? A gyermekeink életében, szereteteink életében?

Mintha kényszerítő körülményként fonna körbe bennünket, az átok kényszerítő választása. „Tiszteletes úr, már nem abban a korban élünk.” És akkor csendesen azt mondom: „Hát tényleg nem.” És tényleg nem abban a korban élünk. Látjuk is a következményét. Csak amit az egyik pillanatban elutasítunk, a másik pillanatban könyörögve kérünk.

„Amikor megvirradt, a zsidók közül többen összesereglettek, és átokkal kötelezték magukat, hogy nem esznek és nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált.” (ApCsel 23, 12)

Mi motiválhatta őket? Vajon volt-e, aki kényszerítette őket? Mi sodorta őket ebbe a gyilkos játszmába?

Az én meggyőződésem, hogy ezek az emberek a döntésüket helyesnek tartották. És áldást vártak ettől az átoktól. Hogy majd ők határozzák meg ezt a történetet. De meggyőződésük volt, elismerésük helyes, és biztosak voltak abban, hogy nekik ez a szerepük. Milyen szörnyű az, amikor Isten népének soraiban elkeverednek az érvényesülésért, a hatalomért kész emberek. És ezért mindent feladni kész emberek. Itt is erről van szó. Vannak, akik áldást is hordozhatnának a hitükkel, de ők az istenkapcsolatukkal átkot hordoznak.

De ha hitben tekintünk életünk áldásainak és átkos időinek kérdéseire, árnyaltabb képet kapunk. Mert egyre inkább világos lesz, és kiderül, hogy az Ige alapján is, hogy az áldás és az átok útja a mi döntésünk függvénye.

„Íme, ma elétek adom az áldást és az átkot.”

Igénk harmadik gondolata ez: **Az áldás és az átok választható**

Azért választható, mert volt valaki, aki előttünk már az átkot választotta (Gal 3, 13):

„Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk...”

Jézus Krisztus, aki átkozott lett, mert fán függött, ahogy az ige nem egy alkalommal megfogalmazta.

Az áldás és az átok választásának és lehetőségének középpontjában a golgotai esemény áll. Annak az ember számára, aki Jézus története személyesen jelenik meg, ott az áldás és az átok valóban választhatóvá válik. Lásd (5Móz 11, 26-28):

„Nézd, én ma áldást és átkot adok elétek. Áldást, ha hallgattok az Úrnak, Isteneteknek a parancsolataira, amelyeket én ma megparancsolok nektek. De átkot, ha nem hallgattok az Úrnak, Isteneteknek a parancsolataira, és letértek arról az útról, amelyet én ma megparancsolok nektek...”

De tényleg választás? Azok a gyermekek, akik betegen születnek, az ő életükben tényleg választás? Azok az emberek, akik tragikus eseményeket élnek át, az életükben tényleg választás? Amikor úgy tekintesz vissza életed egy sötétebb szakaszára, hogy becsaptak, kiüresítettek, megfosztottak, ez tényleg a te döntésed volt? Rengeteg ilyen kérdésünk van.

Sokszor eszembe jut egy alkoholista nőnek, szabadult alkoholista nőnek a mondata. Ő így fogalmazott: „Ha én nem lettem volna alkoholista, soha nem ismertem volna meg az élő Istent.” Igen, Isten közelében még az áldatlan élethelyzetekből is áldás formálódhat.

Az ószövetségi József történetét talán ismeritek: áldatlan élete volt. Nagyon-nagyon érdektelen szülői magatartások következtében, szörnyű testvérkonfliktusok. Testvérei meg akarják ölni Józsefet. Az egész történet végén József így foglalja össze a nagy megbocsátást, a nagy katarzis pillanatában történeteket (1Móz 50, 20):

„Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt...”

Igen, Isten közelében még az áldatlan élethelyzetből is áldás formálódhat. Ez pedig választás. Mégpedig a te választásod, az övé, meg az enyém. Akarod-e ezt? Akarod-e, hogy áldás legyen az életeden?

Nem az az igazi kérdés, hogy milyen életkörülményeid vannak. Nem az az igazi kérdés, hogy honnan jöttél. Az az igazi kérdés, akarod-e, hogy áldás legyen az életeden, az az igazi kérdés, hogy tudod-e merre akarsz menni?

Az áldás és az átok valósága nem külső okoktól függ. Az áldás nem más, mint Isten jelenlétének a felismerése. A mindennapokban. A vásárlás közben. Munkahelyen. Szoptatás közben, tisztába tételnél. Álmatlan éjszakákon. A szerelem és a családi krízis idejében, gyermeknevelésben, nagy örömeinkben és nagy mélységeinkben. Vajon tapasztalod-e az Isten jelenlétét az életedben? Ha igen, tapasztalhatod az Ő áldását akkor is, ha rosszul mennek a dolgok. Érdekes Pál apostol története. Mert bár ezeket az eseményeket, amelyeket hétről-hétre itt látunk az ő életében, ezeket ő mind elszenvedte, és mégsemátkozódott. Az ő békességének oka nem a bárgyúság. Nem az, hogy a hívőkkel mindent meg lehet csinálni, hogy nem veszi észre. Meg a jó Isten úgy is mindent megbocsát – szoktuk ezeket hallani. Ezeknek semmi köze nincs a bibliai hithez. Az ő békességének oka az, hogy egész világosan látja Isten jelenlétét. Tapasztalja, azaz áldás van az életén. És ezért volt képes arra, hogy a 40 farizeussal szemben, akik itt a helyi hatalommal összefogva a halál szagát terjesztették, ő világra szólóan az élet beszédét vitte.

Legyünk őszinték. Mi szeretünk külső okokra hivatkozni. Elsősorban azért, mert így fel tudjuk menteni magunkat. Nem kell meglátni a saját döntésünket, és a saját felelősségünket. De érdemes most az ige alapján végiggondolni az életünket, eszünkbe jutni azoknak az élethelyzeteknek, amivel a mi döntéseink voltak ott, amiben mi döntöttük el az élethelyzetünket, mi akartuk meglátni az Istent, vagy mi nem akartuk meglátni, mi rohantunk az Ő ölelő karjaiba menekülésként, hajolhatunk-e messzire tőle, azért, hogy ne tapasztaljuk az ő jelenlétét. „Íme, ma elétek adom az áldást és az átkot.”

Egy történetet hallottam jó néhány hónappal ezelőtt. Egy faluban történt, szomszédok beszélgettek. Azt mondja az egyik: Hallottam, hogy a fiad vett egy gyönyörű szép lovat, micsoda áldás! Két hét múlva megint találkoznak: Hallottam, hogy elszökött a lovad, micsoda kár, micsoda csapás! Aztán megint eltelik két hét: Hallottuk, hogy az elszökött ló öt másik lóval tért vissza. Micsoda áldás van a te életeden! Aztán megint pár nap múlva: Hallottuk, hogy a fiad leesett az egyik lóról, és eltörte a kezét, hát micsoda áldatlanság ez az életeden! Aztán jött a háború: Hallottuk, hogy a fiadat pont azért nem hívták be katonának, merthogy eltört a karja. Micsoda fantasztikus öröm ez! Áldás vagy átok?

Olyan különös azt meglátni, hogy az, hogy életünkön áldás van vagy átok, ezt nem külső körülmények döntenek el, hanem az, hogy észrevesszük-e benne Isten jelenlétét? Tudunk-e Istenbe kapaszkodni, amikor jól mennek a dolgok, neki hálát adunk, amikor mély völgyekben vagyunk, belé kapaszkodunk?

Mindig nagy kérdés, hogy vajon lesz-e áldás döntéseinken. Amikor majd ideálltok Ákossal és Mátéval, és fogadalmat tesztek, vajon lesz-e áldás a ti fogadalmatokon? Majd amikor a most még kicsi, akkor nagyfiú Ákos és Máté 15, 20, 30, 50 év múlva itt a kijáratnál elvisznek igehirdetés-vázlatot, és kézbe veszik, vajon hogy fognak visszagondolni az elmúlt évtizedekre? Majd megnézik a DVD-t, ha még lesz akkor ilyen DVD lejátszó, vajon ez a mai alkalom, ez a mai istentisztelet, az ő ünnepük is, a tiétek és a miénk, milyen áldást hordoz az ő életükben, vagy milyen áldatlanságot? Merthogy ez, valamennyiünk életében, a személyes döntések kérdése.

Akik ma a gyülekezeti hétre indulunk, vajon a te életedben ez a hét milyen áldás lesz, vagy milyen áldatlanság? Áldás lesz vagy átok? És az életedben, ahogyan most elmegyünk haza, ki-ki a maga útjára, vajon a te életedben áldás lesz vagy átok? Mert ez is a döntéseink kérdése, ez is a te döntésed kérdése. Lásd (5Móz 11, 26-28):

„Nézd, én ma áldást és átkot adok elétek. Áldást, ha hallgattok az Úrnak, Isteneteknek a parancsolataira, amelyeket én ma megparancsolok nektek. De átkot, ha nem hallgattok az Úrnak, Isteneteknek a parancsolataira, és letértek arról az útról, amelyet én ma megparancsolok nektek...”

Ámen.

329. dicséret 2. versének éneklése.

Imádkozzunk!

Urunk! Előttünk van az áldás és az átok, mint lehetőség vagy sors. De köszönjük, hogy te, Jézus Krisztus átokká lettél érettünk, hogy mi választhassuk az áldást, hogy mi veled lehessünk, hogy mi Veled járassunk, és Neked adhassunk hálát örömünkért, és mély pontjainkban Téged kérhessünk segítségül, vigaszul, támaszul.

Köszönjük Neked azt, hogy ez lehetséges a mi életünkben is, és elfogadhatjuk tőled az áldást. Így adunk hálát a kereszttelő családért. Így köszönjük meg neked az édesanya megtartott életét, az édesapa gondoskodó szeretetét, a keresztszülők gyermekeket körülölelő kedvességét, szeretetét. Urunk, olyan jó ez. Érezzük, hogy ez áldás. De add, hogy ez áldás is maradjon úgy, hogy veled élünk, úgy, hogy a te utadat járjuk. Úgy, hogy elfogadjuk, amit Te készítettél számunkra. Így áldj meg most bennünket, és így vezess bennünket, gyülekezetet is a hétre. Az itthon maradtakkal te légy, és add, hogy valóban a következő hét áldás lehessen számunkra.

Ámen.

Budai Ákos és Máté kereszttelője

134. zsoltár 3. versének éneklése.

Záróének: 398. dicséret